

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

jeg ved, at det er et Spørgsmaal, som har stor Interesse. Det er min Opfattelse, at Landbruget og Slagterierne har den største Interesse i, at det størst mulige Antal Svin kan sælges paa Hjemmemarkedet til Priser, som er forsvarlige. Hjemmemarkedets Forsyning kan gennemføres ad to Veje. Enten kan man fordele ogsaa Hjemmemarkedet ved Korttildeling, saaledes at man, om jeg saa maa sige, forsyner Hjemmemarkedet til Eksportpriser, eller man kan gaa den Vej, som er foreslaaet af det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, at man helt giver Hjemmemarkedet fri. Indtil nu har man jo i Rigsdagen, i alt Fald fra det store Flertals Side, ment det rigtigt at regulere ogsaa Produktionen til Hjemmemarkedet ved Korttildeling, idet man har været bange for, at der ellers vilde blive et alt for voldsomt Kaos i Forsyningen af Hjemmemarkedet. For blot 5 Aar siden havde vi, som jeg før sagde, Slagtninger, der beløb sig til 7,5 Mill. Svin. Nu er vi nede paa 3,9 Millioner, altsaa godt og vel Halvdelen. Forbruget paa Hjemmemarkedet andrager vel højt regnet $\frac{1}{2}$ Mill. Svin om Aaret. Lad os nu sige, at Hjemmemarkedet kan tage lidt mere, lad os sige, at det kan tage 1 Mill. Svin. Ingen kan tro, at vi kan spise saa meget Flæsk, uden at det kommer til at gaa ud over andre Fødemidler, men lad os nu sige det. Hvorledes vil det saa gaa, hvis vi giver Hjemmemarkedet fri? Det højeste, vi kan naa op til paa Hjemmemarkedet, er altsaa det dobbelte Antal Svin, det vil sige et Par Grise mere end tidligere til hver Landmand. Er der nogen, der tror, at det er muligt at naa til en fri Produktion, der svarer til et Par Grise mere for hver Landmand? Det vil være fuldkommen umuligt. En Tilførsel af det dobbelte Antal vilde uvægerligt resultere i en fuldkommen Prisfaldskatastrofe for Flæsket herhjemme, men man vilde ikke have nogen som helst Sikkerhed for, at hver enkelt Landmand kunde regulere Produktionen saaledes, at man standsede ved dette. Naar henses til, at for 5 Aar siden under de frie Forhold var vi oppe paa et næsten dobbelt saa stort Antal Svin som nu, kunde vi altsaa risikere i Stedet for $\frac{1}{2}$ Mill. Svin at faa 3—4 Mill. Svin, og hvad det vilde betyde for Samfundet med Hensyn til Forbrug af Korn, er jo ganske uoverskueligt, det vilde have de allerforfærdeligste Virkninger.

Jeg skal ikke paa nogen Maade male Forholdene mørkere, end de kan blive, saa jeg vil holde mig til at sige: lad os tænke os, at der blev produceret $\frac{1}{2}$ Million Svin

mere; det var altsaa $2\frac{1}{2}$ Svin mere pr. Landmand knapt nok. Lad os sige, at vi under frie Forhold kunde nøjes med det, at det kunde gennemføres. Der er sikkert ingen Landmand, der tror, at det kan gennemføres, men lad os nu tænke os det. Det vilde betyde saadan noget som 3 Tdr. Korn mere pr. Svin à 16 Kr. og det vilde sige, at man kom af med 20—25 Mill. Kr. til Køb af Korn i Udlandet. Det var det sikre, vi opnaaede, men om vi standsede herved, er der ingen, der kan garantere. Derfor vil jeg sige for mit Vedkommende, at jeg vilde anse det for en uhyre Taabelighed, hvis man gav Produktionen for Hjemmemarkedet fri, ikke alene af Hensyn til Landmændenes Økonomi, som vilde lide et forfærdeligt Knæk derved, men ogsaa af Hensyn til Samfundets Forbrug af den Valuta, vi har til Indkøb af nødvendige Raastoffer og Varer, som vi ikke selv kan fremstille til Befolkningen.

Saa er der nogen, der har anført, at man tilfører Hjemmemarkedet for faa Svin. Hvis man regner med, at Landmændene skal aflevere Svinene til Hjemmeforbrug til en Pris, der ligger lavere end den, de faar ved Eksport, saa faar man naturligvis for faa Svin. Man har inden for Slagterierne selvfølgelig ligesom tidligere regnet med, at man skulde søge at opnaa saa godt som den samme Pris paa Hjemmemarkedet som i England, og det er ogsaa saa nogenlunde det, der er sket i de Aar, der er gaaet. Naar der er for mange Svin, naar man ikke Noteringen, er der for faa Svin, vil Prisen naturligvis komme til at ligge i Overkanten af Noteringen, men indtil Dato har den ligget længere nede i Forhold til Noteringen, end den gjorde, før vi fik de Forhold, vi nu har.

I 1929 laa Gennemsnitsprisen lidt højere i Forhold til Noteringen, end den har gjort i de Aar, vi har haft Reguleringen. Jeg skal gerne tilføje, at det er min Opfattelse — om den deles af alle Kredse inden for Landbruget, tør jeg ikke sige —, at det vil være klogt — og jeg tror for øvrigt heller ikke, at det vil være let at gennemføre paa anden Maade —, at Hjemmemarkedets pris kommer til at ligge i Underkanten af Englandsnoteringen, fordi man, naar man regulerer, stort set altid maa regne med at have lidt for mange Svin, da det vil være en forfærdelig Ulykke, hvis vi har for faa Svin. Der er ingen Tvivl om, at Slagterierne er lige saa ængstelige for, at vi skal faa for faa Svin, som jeg er det, og derfor vil man nødvendigvis ved Beregningen af Kortantallet gaa ud fra, at man hellere skal have lidt for mange Svin end for faa. Jeg vil